

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์

THE RISKS ENGAGING IN SEXUAL BEHAVIOR OF STUDENTS IN RAJABHAT UNIVERSITY, RATTANAKOSIN SECTOR

กษศรณ นุชประสพ

Kasasorn Nuchprasop

สาขาวิชาจิตวิทยา วิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

Department of Psychology, Faculty of Education, Phranakhon Rajabhat, Bangkok, Thailand

Email: pow2554@gmail.com

Received: 2018-08-13

Revised: 2018-09-15

Accepted: 2018-11-19

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์ ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.938 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที และค่าความแปรปรวนทางเดียว ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักศึกษาที่มีผลการเรียน สถานภาพสมรสของบิดามารดา และลักษณะการพักอาศัยที่ต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ในการนำข้อมูลไปวางแผนพัฒนาด้านเพศศึกษาเพื่อให้นักศึกษาและเยาวชนมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมต่อไป

คำสำคัญ: พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เพศสัมพันธ์ก่อนสมรส โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครวรรภ์ไม่พึงประสงค์

ABSTRACT

The purpose of this research was to study the risks engaging in sexual behaviors of students in Rajabhat University, Rattanakosin sector. The sample groups derived from simple random sampling were four hundred. An assessment form for evaluating risks engaging in sexual behavior was used for data collection and the data were examined the internal consistency reliability was 0.938 of Cronbach's alpha coefficient. The data were subsequently analyzed by percentage, mean, standard deviation, t-test and one-way analysis of variances. The research results were as follows: The sexual risk behaviors of the students were moderate. The difference of risks engaging in sexual behavior between female and male students was statistically significant at .05. Students with different learning outcomes, marital status of parents and living styles had no significantly different in risks engaging in sexual behaviors. The findings will be useful for the development of sexual education for students and youths with appropriate sexual behavior.

Keywords: risks engaging in sexual behavior, premarital sex, sexually transmitted diseases, unwanted pregnancy

บทนำ

อิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกครอบงำวิถีชีวิตของเยาวชนไทยทั้งการใช้ชีวิตทั่วไปและพฤติกรรมทางเพศ เกิดการเลียนแบบวิธีการใช้ชีวิตแบบนอกกรอบทำให้มีอิสระเสรีในเรื่องเพศมากขึ้น ประกอบกับความคิดเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่มองว่าเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ไม่ใช่เรื่องน่าละอายอีกต่อไป อย่างไรก็ตามมีเยาวชนจำนวนไม่น้อยที่ขาดความความรู้ความเข้าใจอย่างถูกต้อง จึงทำให้มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมนัก เช่น การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรและก่อนสมรส การสำส่อนทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย เป็นต้น พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเหล่านี้เป็นปัญหาสำคัญ

และมีแนวโน้มความรุนแรงเพิ่มขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง จะเห็นได้จากรายงานสถิติปัญหาต่าง ๆ ที่สูงจนน่าเป็นห่วง อาทิเช่น สถานการณ์ด้านพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นของสำนักงานอนามัยการเจริญพันธุ์ (Bureau of Reproductive Health, 2017) พบว่า การมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มนักเรียนเพิ่มขึ้นทุกปีโดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนชาย อัตราการป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นและเยาวชนอายุระหว่าง 15-24 ปีต่อจำนวนเยาวชน 100,00 คนมีอัตราเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องในระยะเวลา 6 ปีที่ผ่านมา จาก 80.8 ใน พ.ศ. 2553 เป็น 143.4 ใน พ.ศ. 2559 และจากการประมวลข่าวเหตุการณ์สำคัญเกี่ยวกับเด็ก

ปีที่ 14 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2562)

และเยาวชนพบว่า สถานการณ์ความเสี่ยงของการเป็นคุณแม่วัยใสหรือการตั้งครรภ์ในวัยเรียนยังคงเป็นปัญหาที่ไม่เคยลดลงจากอัตราที่สูงเป็นอันดับ 2 ของโลกรองจากแอฟริกา (Matichon online, 2017) นอกจากนี้ในรายงานอัตราการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์พบว่า มีการใช้ถุงยางอนามัยไม่ถึงร้อยละ 30 และร้อยละ 18 ใช้ถุงยางอนามัยผิดวิธี รวมทั้งอัตราการใช้วิธีคุมกำเนิดที่มีประสิทธิภาพสูงยังคงอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากการขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัย (schoolofchangemakers, 2017)

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีปัจจัยหลายอย่างเข้ามาเกี่ยวข้องปัจจัยที่ผู้ที่มีบทบาทในการช่วยเหลือและพัฒนาเยาวชนจำเป็นต้องคำนึงถึงและให้ความสำคัญ ได้แก่

1. เพศ พบว่าเพศชายมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าเพศหญิง โดยพบว่าเพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศร้อยละ 79.3 ส่วนในเพศหญิงมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศร้อยละ 55.3 วัยรุ่นชายมีทัศนคติเรื่องเพศทางลบและมีการรับรู้บทบาททางเพศน้อยกว่าวัยรุ่นหญิง (Department of Mental Health, 2004) และผู้ชายมีอำนาจในการตัดสินใจเรื่องเพศมากกว่าเพศหญิง (Powwattana, 2009)

2. เพื่อน ในระยะวัยรุ่นเพื่อนจะเป็นผู้มีอิทธิพลอย่างมากในการตัดสินใจในสิ่งต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องเพศและการมีเพศสัมพันธ์ซึ่งเพื่อนสนิทมักจะเป็นแหล่งข้อมูลข่าวสารที่สำคัญเพราะเพื่อนในกลุ่มเดียวกันมักมีลักษณะคล้ายกันและมีอายุใกล้เคียงกัน อีกทั้งเพื่อน

ยังเป็นตัวแบบทางสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรม การดูแลสุขภาพ (Yansomdet, 2009)

3. ครอบครัวเป็นสถาบันพื้นฐานของสังคมที่มีบทบาทสำคัญในการเลี้ยงดูและหล่อหลอมค่านิยมความคิดอุปนิสัยใจคอตลอดจนบุคลิกภาพผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัว ในปัจจุบันความผูกพันใกล้ชิดระหว่างสมาชิกในครอบครัวลดน้อยลงเพราะเป็นครอบครัวเดี่ยว การประกอบอาชีพและหน้าที่การงานทำให้พ่อแม่ไม่มีเวลาสนทนากับลูก การเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยหรือรักตามใจล้วนทำให้เด็กมีโอกาสเข้าสู่พฤติกรรมทางเพศสูง (Powwattana, 2009) นอกจากนี้การขาดความรู้ในการเลี้ยงดูและขาดความเอาใจใส่ยอมทำให้สมาชิกในครอบครัวที่เป็นวัยรุ่นมีโอกาสตัดสินใจเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องเพศสัมพันธ์ได้ง่ายขึ้นเช่นกัน (Ruangkanchanasetr, 2008)

4. สถานภาพสมรสของบิดามารดา จากปัญหาวิกฤตต่าง ๆ มีบทบาทกับการดำเนินชีวิตในครอบครัว บางครั้งก่อให้เกิดการหย่าร้างซึ่งมีสถิติเพิ่มขึ้นส่งผลให้ครอบครัวขาดความอบอุ่นและมีผลกระทบต่อสมาชิกในครอบครัวที่เป็นเด็กและเยาวชนได้ ซึ่งจากการศึกษาของ อรุณา จันทรวิรุจ (Jantaraviruj, 2001) พบว่าสภาพครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างที่บิดามารดาหย่าร้างกันจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากที่สุด

5. สถานศึกษา สถานศึกษาที่มีสถานที่บรรยากาศเอื้ออำนวยให้เกิดพฤติกรรมมั่วสุมหรือมีกฎระเบียบที่หย่อนยานจนเกินไปอาจทำให้ผู้เรียนที่เป็นวัยรุ่นที่ไม่ตั้งใจเรียนหรือโดดเรียนไปนัดพบกันที่ลับตา

6. ระดับการศึกษา ระดับการศึกษา เป็นเครื่องบ่งบอกระดับความรู้และประสบการณ์ การเรียนรู้ ตลอดจนจนความคิดความเชื่อและ พฤติกรรมของบุคคล ผู้ที่มีการศึกษาสูงย่อม แสดงหาความรู้และรู้จักใช้บริการต่างๆ มากกว่า ผู้มีการศึกษาน้อยและผู้มีการศึกษาน้อยจะมี ข้อจำกัดในการแก้ปัญหา จากงานวิจัยของ อนงค์ ชีระพันธ์ (Cheeraphan, 2001) พบว่า ระดับ การศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศ โดยวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาสูงขึ้นจะมีพฤติกรรม ทางเพศเพิ่มขึ้นด้วย

7. ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาผลการเรียน บ่งบอกถึงระดับสติปัญญาความรู้และความ สามารถในด้านต่างๆ ของบุคคล ผู้ที่มีผลการเรียน สูงกว่ามักมีเรียนรู้ รับรู้ เข้าใจสังคม และมี พฤติกรรมที่ดี ดังในการศึกษาของ จิราภรณ์ เทพหนู (Thepnoo, 1997) พบว่านักเรียนที่มี ผลการเรียนต่ำและปานกลางมีโอกาสเสี่ยงต่อ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ซึ่งส่งผลให้เกิด ความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ง่ายและไม่ ป้องกันสูงกว่านักเรียนที่มีผลการเรียนสูงและ อรอุษา จันทรวิรุจ (Jantaraviruj, 2001) ที่ศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาพบว่านักเรียนที่มี ผลการเรียนน้อยกว่า 2.0 มีพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศคิดเป็นร้อยละ 79.7 ในขณะที่นักเรียนที่มี ผลการเรียนอยู่ระหว่าง 2.0 - 3.0 มีพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศคิดเป็นร้อยละ 62.3 และ 59.3 ตามลำดับ

8. ลักษณะการพักอาศัย จากรายงาน วิจัยของ วิณา นานาสิลป์ และสุทธิลักษณ์ ตั้งกุลบริบูรณ์ (Nanasilp & Tungulboriboon,

2004) เรื่องทัศนคติต่อบริการทางเพศ ความเชื่อ และอำนาจภายใน-ภายนอกด้านสุขภาพและ พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของ นักศึกษาอาชีวศึกษาและนักเรียนมัธยมศึกษา ตอนปลายในจังหวัดขอนแก่นพบว่า ผู้ที่พักอาศัย อยู่ใกล้สถานที่ที่ไม่ใช่บ้านของตนเองโดยเฉพาะ หอพักและวัดเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สูงกว่าการพักอาศัยลักษณะอื่น ๆ

9. บุคคลที่พักอาศัยอยู่ด้วย นักศึกษา ในระดับอุดมศึกษามักจะพักอยู่ด้วยกันกับเพื่อน หรือเช่าห้องพักอยู่ตามลำพัง ทำให้มีอิสระจาก กฎเกณฑ์ของครอบครัว ต้องปกครองตัวเอง อย่างไรก็ตามการอยู่ตามลำพังโดยอิสระทำให้เกิดความเป็นส่วนตัวและมีบรรยากาศเอื้ออำนวย ให้ประพฤติในเรื่องเพศได้ง่าย ดังที่ จันทน์ช ทงศิริ (Dhongsiri, 1996) เสนอไว้ว่า พฤติกรรมของ นักศึกษาในหอพักมักจะเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยเรียนเป็นเรื่องธรรมดาและเป็นการทดลอง หาประสบการณ์ และ ลัชชา ฉายศรี (Chaysree, 2010) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่านักเรียนที่ไม่ได้อาศัยอยู่กับบิดามารดา มีโอกาสเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมทางเพศมากกว่า นักเรียนที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา

10. การเข้าถึงสถานเริงรมย์ ปัจจัย สิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยสิ่งยั่วยุและสถานเริงรมย์ ส่งผลให้วัยรุ่นอันเป็นวัยที่อยากรู้อยากลอง ตามธรรมชาติเข้าถึงสถานเริงรมย์ได้ง่ายจึงอาจ เกิดการมั่วสุมมีการดื่มสุรา ใช้สารเสพติดตลอดจน การมีเพศสัมพันธ์ และอาจก่อให้เกิดพฤติกรรม เสี่ยงทางเพศได้ มีงานวิจัยศึกษาพบว่า นักเรียน

ปีที่ 14 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2562)

ที่มีที่พักอาศัยอยู่ใกล้สถานบันเทิงหรือสถานบริการทางเพศทำให้ตัดสินใจเข้าไปในสถานบันเทิง ชอบมีวุ่นวายและมีเพศสัมพันธ์ได้ง่ายขึ้น (Jantaraviruj, 2001)

สถานการณ์ความเสี่ยงทางเพศที่กล่าวมานั้นล้วนส่งผลกระทบต่อพัฒนาการของเยาวชนโดยเฉพาะลักษณะส่วนบุคคลที่เลือกมาศึกษาในครั้งนี้ คือ ด้านเพศ ผลการเรียนรู้สถานภาพสมรสของบิดามารดา และลักษณะการพักอาศัยเพราะเป็นปัจจัยที่สอดคล้องบริบทของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างและสามารถประเมินได้อย่างชัดเจน ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะบุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏจึงสนใจศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและปัจจัยที่เกี่ยวข้องในนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์ ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาที่ตั้งอยู่ในชุมชนเมืองจึงได้รับความสะดวกความเจริญทางเทคโนโลยี ข้อมูลข่าวสารและอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตกอย่างเต็มที่ซึ่งอาจเป็นตัวกระตุ้นและส่งผลกระทบต่อการปลูกฝังค่านิยมที่ไม่เหมาะสมในการแสดงออกทางเพศของนักศึกษาได้ ทั้งนี้ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อสถาบันราชภัฏและหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการนำข้อมูลไปวางแผนพัฒนาด้านเพศศึกษาส่งเสริมให้นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏตลอดจนเยาวชนทั่วไปมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมและสามารถพัฒนาศักยภาพของตัวเองได้อย่างเต็มที่ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมเสี่ยง

ทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์

2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามลักษณะส่วนบุคคลของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์

ประโยชน์ที่ได้รับการวิจัย

ผลการวิจัยเป็นข้อมูลสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และครอบครัวร่วมกันวางแผนพัฒนาสุขภาพทางเพศของเยาวชน รวมทั้งเป็นประโยชน์ในด้านการให้คำปรึกษาเพื่อช่วยเหลือผู้ที่กำลังประสบปัญหาทางเพศให้สามารถเข้าใจและสามารถวิเคราะห์สาเหตุและหาแนวทางจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์ 5 สถาบัน คือ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี และมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จำนวน 101,247 คน (ข้อมูล ณ เดือนมิถุนายน 2559)

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีภาคปกติของมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์ ผู้วิจัย

ได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากประชากรที่เป็นนักศึกษาภาคปกติโดยใช้สูตรคำนวณของ Yamane (1973) กำหนดค่าความคลาดเคลื่อนเท่ากับ .05 ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 400 คน และทำการคำนวณจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของประชากรแต่ละมหาวิทยาลัย จากนั้นใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย โดยการจับสลากคณะและสาขาวิชาในมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์ทั้ง 5 แห่ง รวบรวมจำนวนนักศึกษาแต่ละมหาวิทยาลัยจนครบจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ ประกอบด้วยมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน 142 คน มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 50 คน มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร จำนวน 65 คน มหาวิทยาลัยราชภัฏ

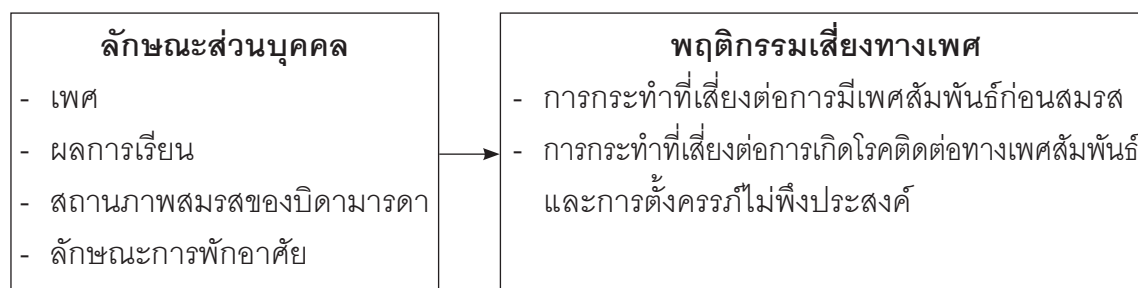
ธนบุรี จำนวน 49 คน และมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา จำนวน 94 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น คือ ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ผลการเรียน สถานภาพสมรสของบิดามารดา และลักษณะการพักอาศัย

3.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การกระทำหรือการปฏิบัติของนักศึกษาในด้านเพศที่ไม่เหมาะสมก่อนสมรส ก่อให้เกิดการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ได้แก่ การกระทำที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสและการกระทำที่เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยนี้เป็น การวิจัยเชิงสำรวจ มีรายละเอียดในการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามลักษณะส่วนบุคคล ที่มีข้อความเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย เพศ อายุ ศาสนา ชั้นปีที่ศึกษา สาขาวิชา คณะ เกรตเฉลี่ย สะสม สถานภาพสมรสของบิดามารดา และ ลักษณะการพักอาศัยในปัจจุบัน และส่วนที่ 2 เป็นแบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ใช้วัดพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ โดยผู้วิจัยสร้างข้อความขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและดัดแปลงมาจากแบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงของบัวทิพย์ ใจตรงดี (Jaitrongdee, 2002)

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือผู้วิจัยนำแบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไปทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน และหาค่าความสอดคล้อง (IOC) โดยคัดเลือกข้อความที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ให้นำเครื่องมือที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง และทำการวิเคราะห์ข้อความรายข้อ เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกโดยการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมที่ปรับแก้ จากนั้น

ทำการปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างและหาค่าความเชื่อมั่น ด้วยวิธีการหาค่าความสอดคล้องภายในด้วยการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของครอนบาค แบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีข้อความจำนวน 18 ข้อ คำตอบมีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า มีค่าความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.80 - 1.00 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.938

2. วิธีดำเนินการวิจัย

การพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยได้รับการตรวจสอบด้านจริยธรรมการวิจัยจากคณะกรรมการวิชาการและจริยธรรมสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร และได้ทำการพิทักษ์สิทธิ์ของกลุ่มตัวอย่าง โดยการแนะนำตัวและชี้แจงให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยทราบวัตถุประสงค์และขั้นตอนการวิจัยพร้อมทั้งแจ้งเรื่องการปกปิดชื่อโดยใช้รหัสแบบสอบถามเนื่องจากเป็นเรื่องเพศที่อาจกระทบต่อภาพพจน์ของกลุ่มตัวอย่าง ตลอดจนชี้แจงสิทธิ์ให้กลุ่มตัวอย่างได้ทราบก่อนขอความร่วมมือในการรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยทำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลถึงอธิการบดีในมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์ และติดต่อกลุ่มตัวอย่างตามคณะและสาขาวิชาในแต่ละมหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างเพื่อขอเก็บข้อมูลจากนั้นไปพบกลุ่มตัวอย่างขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยให้กลุ่มตัวอย่างกรอกแบบสอบถามด้วยตนเอง หลังจากนั้นนำข้อมูลทั้งหมดมาตรวจสอบ

ความครบถ้วนสมบูรณ์ และนำมาวิเคราะห์ โดยวิธีการทางสถิติ

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จาก กลุ่มตัวอย่างมาตรวจสอบความสมบูรณ์ครบถ้วน ของคำตอบของเครื่องมือในแต่ละชุดโดยคัดเลือก ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่มีความสมบูรณ์มาใช้ในการวิเคราะห์ ทำการตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ การให้คะแนนสำหรับเครื่องมือการวิจัยแต่ละชุด และนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติดำเนินการ วิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

3.1 วิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา เป็นการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละจากข้อมูล ลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

3.2 หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน ของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

3.3 การวิเคราะห์ t-test และ One-Way ANOVA ในการเปรียบเทียบความ แตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมเสี่ยง

ทางเพศตามลักษณะส่วนบุคคลของนักศึกษา ที่แตกต่างกัน

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 1 สรุปได้ว่า นักศึกษาเป็นเพศหญิงจำนวน 217 คน คิดเป็น ร้อยละ 45.75 ส่วนเพศชายมีจำนวน 183 คิดเป็น ร้อยละ 54.25 ส่วนใหญ่มีผลการเรียนเป็นเกรดเฉลี่ย สะสมอยู่ที่ระดับ 2.51-3.00 คิดเป็นร้อยละ 36.75 รองลงมาอยู่ที่ระดับ 3.01-3.50 คิดเป็นร้อยละ 32.25 นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 มีจำนวนน้อยที่สุด บิดามารดาของนักศึกษา ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสคือ อยู่ร่วมกัน คิดเป็น ร้อยละ 75.25 รองลงมาคือแยกกันอยู่ คิดเป็น ร้อยละ 11.00 และการหย่าร้างคิดเป็นร้อยละ 8.00 และนักศึกษาส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดาและ/ หรือมารดาถึงร้อยละ 48.00 รองลงมาคือ อยู่หอพัก รวมชายหญิง คิดเป็นร้อยละ 32.75

ตารางที่ 1 จำนวนและค่าร้อยละของลักษณะส่วนบุคคลของนักศึกษา

ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
หญิง	217	45.75
ชาย	183	54.25
2. ผลการเรียน (เกรดเฉลี่ยสะสม)		
ต่ำกว่า 2.00	13	3.25
2.01-2.50	71	17.75
2.51-3.00	147	36.75
3.01-3.50	129	32.25
3.51 ขึ้นไป	40	10.00
3. สถานภาพสมรสของบิดามารดา		
อยู่ร่วมกัน	301	75.25
แยกกันอยู่	44	11.00
หย่าร้าง	32	8.00
บิดาหรือมารดาแต่งงานใหม่	4	1.00
บิดาหรือมารดาเสียชีวิต	16	4.00
บิดาและมารดาเสียชีวิต	1	.25
ไม่ทราบข้อมูลผู้ให้กำเนิด	2	.50
4. ลักษณะการพักอาศัย		
อยู่กับบิดาและ/หรือมารดา	192	48.00
อยู่กับญาติ	37	9.25
อยู่บ้านของบิดามารดาโดยลำพัง	3	.75
อยู่หอพักรวมชายหญิง	131	32.75
อยู่หอพักแยกชายหญิง	36	9.00
บ้านเช่า	1	.25

ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์ ในตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาด้านการกระทำที่เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการ

ตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์มีคะแนนเฉลี่ยสูงที่สุดคือ 2.93 รองลงมาการกระทำที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสโดยมีคะแนนเฉลี่ย 2.51 และสรุปพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมของนักศึกษาได้ว่าอยู่ในระดับเสี่ยงปานกลาง

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	\bar{X}	S.D.	ระดับความเสี่ยง
การกระทำที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส	2.51	.23	ปานกลาง
การกระทำที่เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์	2.93	.49	ปานกลาง
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวม	2.72	.25	ปานกลาง

สำหรับผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจำแนกตามเพศ พบว่านักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชายมีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ($\bar{X} = 2.77$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาหญิง ($\bar{X} = 2.68$) โดยได้แสดงไว้ในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจำแนกตามเพศ

ตัวแปร	N	\bar{X}	S.D.	t	p
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ					
หญิง	217	2.68	.23	3.793*	.000
ชาย	183	2.77	.26		

*p < .05

ส่วนผลการเปรียบเทียบความแตกต่าง การพักอาศัยพบว่าไม่มีความแตกต่างกัน โดยได้
ของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจำแนกตามผลการเรียน แสดงไว้ในตารางที่ 4-6
สถานภาพสมรสของบิดามารดา และลักษณะ

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามผลการเรียน

ตัวแปร	ผลการเรียน (เกรดเฉลี่ยสะสม)					F	p
	ต่ำกว่า 2.00	2.01- 2.50	2.51- 3.00	3.01- 3.50	3.51 ขึ้นไป		
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	2.76	2.71	2.70	2.73	2.8	1.989	.413

*p < .05

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามสถานภาพสมรสของบิดามารดา

ตัวแปร	สถานภาพสมรสของบิดามารดา							F	p
	อยู่ ร่วมกัน	แยกกัน อยู่	หย่าร้าง	บิดาหรือ มารดา แต่งงาน ใหม่	บิดาหรือ มารดา เสียชีวิต	บิดา และ มารดา เสียชีวิต	ไม่ทราบ ข้อมูล ผู้ให้ กำเนิด		
พฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ	2.73	2.71	2.69	2.82	2.68	2.18	2.58	1.243	.283

*p < .05

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามตามลักษณะการพักอาศัย

ตัวแปร	ลักษณะการพักอาศัย						F	p
	อยู่กับบิดา และ/หรือ มารดา	อยู่กับ ญาติ	อยู่บ้าน ของบิดา มารดา โดยลำพัง	อยู่หอพัก รวมชาย หญิง	อยู่หอพัก แยกชาย หญิง	บ้านเช่า		
พฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศ	2.72	2.71	2.85	2.74	2.67	2.15	1.231	.294

*p < .05

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับความเสี่ยงปานกลาง การได้ผลการวิจัยดังกล่าวทำให้เห็นว่าการกระทำของนักศึกษายังมีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส การเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ยังอันตรายและควรเฝ้าระวัง ทั้งนี้ปัจจัยที่ทำให้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามีระดับดังกล่าวอาจเนื่องจาก นักศึกษากำลังอยู่ในช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่มีพัฒนาการปรับเปลี่ยนจากวัยเด็กเข้าสู่วัยผู้ใหญ่เป็นระยะที่ฮอร์โมนในร่างกายทำงานเต็มที่โดยเฉพาะฮอร์โมนเพศทำให้วัยรุ่นมีความต้องการทางเพศแสวงหาการคบหาเพื่อนต่างเพศและความต้องการทางเพศเป็นแรงจูงใจนำไปสู่การกระทำหรือพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ดังที่ อัมพร เบญจพลพิทักษ์ (Benjaponpitak, 2007) เสนอไว้ว่าวัยรุ่นเป็นช่วง

วัยที่พร้อมเข้าสู่วัยเจริญพันธุ์และมีพัฒนาการเกี่ยวกับหน้าที่ทางเพศทำให้เกิดแรงผลักดันทางเพศ ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านอารมณ์ความรู้สึกและการแสดงออกของพฤติกรรมทั้งในด้านที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมนอกจากด้านร่างกาย จิตใจและอารมณ์แล้ว ปัจจัยทางด้านสังคมก็น่าจะมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนด้วยโดยจะเห็นได้ว่าในสังคมไทยมักมีค่านิยมเรื่องเพศในทางลบ จึงมักมีวิธีการอบรมสั่งสอนเยาวชนโดยการปิดกั้นเรื่องเพศ ซึ่งวิธีการดังกล่าวอาจเป็นกระตุ้นให้ยิ่งอยากรู้ อยากเห็นและพยายามทดลองค้นหาความจริงด้วยตนเองซึ่งอาจทำให้รับผลเสียหายตามมามากกว่า ซึ่ง ศรีนภัสร์ หิรัญพุฒิชัยกุล (Hirunputthichaikul, 2008) ได้กล่าวไว้เช่นกันว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นนั้น แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ เกิดจากตัวของวัยรุ่นเอง ได้แก่ ความเชื่อ ค่านิยม ประสบการณ์ และการรับรู้ และเกิดจากสภาพแวดล้อมรอบตัวไม่ว่า

จะเป็นสภาพแวดล้อมทางสังคม ครอบครัว ตลอดจนชุมชน สิ่งเหล่านี้สามารถกล่าวได้ว่าเป็นปัจจัยหรือสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่าง ๆ ของวัยรุ่นในปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้ในการแก้ปัญหาเรื่องเพศควรเป็นการสร้างความรู้ความเข้าใจ และการสร้างค่านิยมที่เปิดกว้าง ก็จะทำให้วัยรุ่นกล้าสื่อสารกับผู้ใหญ่มากขึ้นซึ่งเมื่อเกิดปัญหาก็จะสามารถให้ความช่วยเหลือเขาได้ทันที่

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีความแตกต่างกันและนักศึกษาชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักศึกษาหญิง สามารถอธิบายได้ว่า เพศเป็นข้อกำหนดทางสรีระวิทยาและบทบาทของทั้งหญิงและชายโดยมีเงื่อนไขทางสังคมหรือวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง เพศหญิงเป็นเพศที่นุ่มนวลอ่อนโยนและให้ความสำคัญเรื่องของอารมณ์ความคิด ในสังคมไทยมักมีค่านิยมยกย่องเพศหญิงที่มีกิริยามารยาทเรียบร้อย รักนวลสงวนตัว ในขณะที่เพศชายเป็นเพศที่ร่างกายแข็งแรง รักอิสระ ก้าวร้าวและชอบแสดงอำนาจอีกทั้งในสังคมไทยเพศชายจะมีอิสระทางเพศมากกว่าเพศหญิง ความแตกต่างของบทบาททางเพศดังกล่าวจึงทำให้นักศึกษาชายมีพฤติกรรมทางเพศที่เปิดเผยและมีความเสี่ยงทางเพศมากกว่านักศึกษาหญิง ซึ่งเป็นเช่นเดียวกับผลการวิจัยของสุมิตตา สว่างทุกข์ และ ปาริชาติ ทาโน (Sawangtook & Thano, 2015) ที่รายงานว่ามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันโดยเพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าเพศหญิงเนื่องมาจากเพศชายรับรู้ถึงอำนาจที่เหนือกว่าจะแสดงพฤติกรรมที่สื่อถึงการ

มีอำนาจที่เหนือกว่าได้ เช่น พฤติกรรมทางเพศที่มากกว่าเพศหญิงเป็นเหตุให้มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าเพศหญิง

นักศึกษาที่มีผลการเรียนที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน สามารถอธิบายได้ว่าเนื่องจากในยุคปัจจุบันนักศึกษาทุกคนทุกระดับสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้เท่าเทียมกันรวมถึงเรื่องพฤติกรรมทางเพศจึงสามารถเข้าถึงสื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศได้เท่ากัน ประกอบกับวัยของนักศึกษาเป็นระยะพัฒนาการที่ให้ความสนใจในเรื่องเพศและความสัมพันธ์แบบคู่รักอยู่จึงน่าจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาที่มีผลการเรียนแตกต่างกันก็มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน ดังที่จักรกฤษณ์ พิญาพงษ์ (Pinyaphong, 2012) เสนอไว้ว่าวัยรุ่นสามารถรับข่าวสารเรื่องเพศสัมพันธ์ทางสื่อต่าง ๆ จากอินเทอร์เน็ต ซีดี สิ่งพิมพ์ที่มีวางแผงขายอยู่ทั่วไป และส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลข่าวสารทางเพศจากอินเทอร์เน็ตมากที่สุด

นักศึกษาที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าสถานภาพสมรสของบิดามารดาทุกสถานะได้แก่ออยู่ร่วมกัน แยกกันอยู่ หย่าร้างบิดาหรือมารดาแต่งงานใหม่ บิดาหรือมารดาเสียชีวิต หรือบิดาและมารดาเสียชีวิต สถานภาพเหล่านี้ไม่ได้ทำให้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาแตกต่างกัน อย่างไรก็ตามนักศึกษาส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาแบบอยู่ร่วมกันทำให้สามารถอธิบายได้ว่าสถานภาพครอบครัวดังกล่าว

ทำให้สภาพแวดล้อมและการอบรมเลี้ยงดู มีความอบอุ่นเป็นพื้นฐาน บรรยากาศที่ดี ในครอบครัวส่งผลให้นักศึกษามีอารมณ์ด้านบวก ซึ่งอัจฉรา สุซารมณี (Sucaromana, 2000) ได้เสนอไว้ว่าบิดามารดาเป็นบุคคลสำคัญแรก ๆ ในการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาและตักเตือน นักศึกษาในเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ การหลีกเลี่ยง การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร อีกทั้งนักศึกษา ที่เติบโตมาจากครอบครัวที่เป็นแบบอย่างที่ดีก็จะ เสริมสร้างบุคลิกภาพของนักศึกษาไปในด้านบวก รวมทั้งการแสดงออกทางพฤติกรรมต่าง ๆ ก็จะเป็นไปอย่างเหมาะสม เช่นเดียวกับนักศึกษาที่มาจากสภาพครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์แต่ผู้ที่ทำหน้าที่ เป็นผู้ปกครองของนักศึกษาเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถในการดูแลครอบครัวได้อย่าง มีคุณภาพ สถานภาพสมรสของบิดามารดาจึงไม่ ส่งผลกระทบต่อนักศึกษา นอกจากนี้ ช่วงวัย ของนักศึกษาที่กำลังก้าวเข้าสู่วัยผู้ใหญ่จึงทำให้นักศึกษา กำลังใส่ใจใจจดจ่อกับเรื่องอื่น ๆ ที่สำคัญ ในชีวิตมากกว่า ด้วยเหตุนี้สถานภาพสมรสของ บิดามารดาของนักศึกษาจึงไม่ทำให้พฤติกรรม เสี่ยงทางเพศในการวิจัยครั้งนี้มีความแตกต่างกัน

นักศึกษาที่มีลักษณะการพักอาศัยที่ แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน สามารถอธิบายได้ว่า ลักษณะการพักอาศัยของ นักศึกษาไม่ว่าจะพักอยู่กับบิดามารดา อยู่กับ ญาติ อยู่โดยลำพัง หรืออยู่หอพัก ไม่ได้ทำให้ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาแตกต่างกัน ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าเนื่องจากนักศึกษาที่เป็น กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ศึกษาอยู่ในระดับ มหาวิทยาลัย ถึงแม้ว่านักศึกษาจะมีที่พักอาศัย

แตกต่างกันแต่นักศึกษาใช้เวลาส่วนใหญ่มาศึกษา เล่าเรียนและทำกิจกรรมอยู่กับเพื่อน ๆ ทั้งใน และนอกมหาวิทยาลัย นักศึกษาและกลุ่มเพื่อน จึงชักชวนกันทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีรูปแบบ ไม่แตกต่างกันทั้งการชักชวนกันเข้าร่วม ชมรมต่าง ๆ การทำกิจกรรมเพื่อสังคม ตลอดจน การเที่ยวสถานเริงรมย์ ซึ่งกิจกรรมส่วนใหญ่นี้ มีอิทธิพลอย่างมากต่อการเรียนรู้ ทักษะคิด ความคิด รวมทั้งพฤติกรรมของนักศึกษาที่พัฒนา ไปในทิศทางเดียวกันและส่งผลให้พฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศของนักศึกษาไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัย ไปใช้ประโยชน์

1. จากผลการศึกษาที่พบว่านักศึกษา ชายมีพฤติกรรมเสี่ยงสูงกว่านักศึกษาหญิง ผู้วิจัย จึงเสนอแนะให้สถานศึกษาควรให้ความสำคัญ ในการสร้างเสริมพฤติกรรมป้องกันทางเพศและ การให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรม ทางเพศที่เหมาะสมแก่เพศชายเป็นพิเศษ
2. ควรปลูกฝังเยาวชนให้มีความสามารถ ในการเล็งเห็นผลเสียของการมีพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศที่จะเกิดขึ้นในอนาคตและความสามารถในการวางแผนปฏิบัติในการป้องกันปัญหา
3. สถานศึกษาควรร่วมกับทุกภาคส่วนได้แก่ ครอบครัว บุคลากรสาธารณสุข ชุมชน ตลอดจน ผู้เกี่ยวข้องกับเยาวชนร่วมมือกันในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อาทิเช่น การจัดอบรม ผู้ปกครองของเยาวชนได้เข้าใจการเปลี่ยนแปลง

ทางพัฒนาของวัยรุ่นทั้งด้านร่างกาย ความคิด จิตใจ อารมณ์และสังคมของวัยรุ่นเพื่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัว ส่งเสริมให้ผู้ปกครองเป็นที่ปรึกษาที่ดีด้านเพศศึกษาให้กับเยาวชน หน่วยงานพัฒนาผู้เรียนในสถานศึกษา ควรร่วมมือกับหน่วยงานด้านสุขภาพร่วมกัน สร้างกลไกขับเคลื่อนกำกับติดตามและประเมินผลในการส่งเสริมให้เยาวชนได้เรียนรู้ทักษะชีวิต

เรียนรู้เรื่องเพศอย่างถูกวิธีตั้งแต่ก่อนจะเริ่มสนใจเรื่องเพศ และมีพฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาตัวแปรหรือปัจจัยใหม่ ๆ ที่ส่งผลหรือสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้
2. ควรทำการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในเชิงลึก

REFERENCES

- Benjaponpitak, A. (2007). Sexual behavior of teens. Retrieved June 8, 2015, from <http://www.ricd.go.th/smartteen/p2teen.php> (in Thai)
- Bureau of Reproductive Health. (2017). Annual Report 2017. Retrieved August 12, 2018, from http://rh.anamai.moph.go.th/download/all_file/index/reportRH/report_rh_60.pdf (in Thai)
- Chaysree, L. (2010). Factors influencing sexual risk-taking behavior among high school students, Prachuapkhirikhan Province. Master of public health program. Faculty of public health, Mahidol University. (in Thai)
- Cheeraphan, A. (2001). Factors affecting sexual behavior of adolescents in the secondary schools under the General Education Department, Khon Kaen Province. Master Program in Development Sociology. Graduate School, Khon Khan University. (in Thai)
- Department of Mental Health. (2004). Sexuality situation report of adolescents: Enhancing life skills and counseling. Nonthaburi: Department of Mental Health, Ministry of Public Health. (in Thai)
- Dhongsiri, J. (1996). Sexual risk behaviors of adolescents in Nan. Chiang Mai: Chiang Mai University. (in Thai)
- Hirunputthichaikul, S. (2008). A construction of screening inventory and prevention program for adolescents at-risk behaviors toward sexual - relation. Master Thesis, M.Ed. (Guidance and Counseling Psychology). Graduate School, Srinakharinwirot University. (in Thai)
- Jaitrongdee, B. (2002). Emotional quotient and sexual behaviors among female adolescent. Master Program in Nursing care of women. Graduate School, Chiang Mai University. (in Thai)

- Jantaraviruj, O. (2001). The factors influencing sexual, risk behavior of secondary school students in Samuthprakarn Province. Master Thesis (Public Health), Mahidol University. (in Thai)
- Matichon online. (2017). Thai children today. Retrieved August 12, 2018, from https://www.matichon.co.th/education/news_418603 (in Thai)
- Nanasilp, V. & Tungulboriboon, S. (2004). Attitude towards sexual behaviors and internal locus of control of of occupational students and high school students in Khon Kaen. Bangkok: National Research Council of Thailand. (in Thai)
- Pinyaphong, J. (2012). Opinions towards sexual information and prevention of sex risk behavior among male adolescents in Uttaradit Rajabhat University. Academic Journal: Uttaradit Rajabhat University, 7(15), 61-65. (in Thai)
- Powwattana, A. (2009). Preventing sexual risk behaviors of adolescents: Participation of families, schools and communities. Bangkok: Noble. (in Thai)
- Ruangkanchanasetr, S. (2008). Strategies for adolescent health promotion. Bangkok: Chai Charoen. (in Thai)
- Schoolofchangemakers. (2017). Trends in social issues, era 4.0: Teen pregnancy. Retrieved August 12, 2018, from <https://www.schoolofchangemakers.com/knowledge/11455> (in Thai)
- Sawangtook, S. & Thanon, P. (2015). The study of the awareness of sexual risk behaviors and sexual risk behaviors of adolescent students. Kuakarun Journal of Nursing, 22(2), 41-56. (in Thai)
- Sucaromana, A. (2000). Role of parents in developing EQ in children. Journal of Clinical Psychology, 31 (1), 32-35. (in Thai)
- Thepnoo, J. (1997). Factors affecting alcohol beverage intake among high school students, Phatthalung Province. Master of public health program. Faculty of public health, Mahidol University. (in Thai)
- Yamane, T. (1973). Statistics: An Introductory Analysis. 3rd edition. NY: Harper and Row Publication.
- Yansomdede, B. (2009). Risk behaviors in adolescent. Retrieved August 19, 2012, from www.sahavicha.com/?name=knowledge&file...id=388 (in Thai)
-